

Dodatky Miluše Kubíčkové

k záznamu přednášky Any Pogačnik

„Vnější krajina - zrcadlo krajiny vnitřní“

Skrze práci na sobě pracujeme i na proměně krajiny. Je to zároveň naše terapie, protože krajina nám dává sílu. V současnosti pokračuje proces osamostatnění člověka s rostoucí možností využívat vlastní potenciality.

Svůj život navenek utvářet svobodně a bděle, protože jako lidstvo jdeme jakoby na laně. Abychom nespadli, potřebujeme rovnováhu, nic nás už zvenčí nepodrží. Doposud jsme měli kolem sebe cosi jako zhuštěnou slupku, vrstvu stejně jako ostatní kolem nás. Hranice mezi námi byly uzavřeny, dnes se otevírají, snadněji se propojujeme. Dochází k novému seskupování a spojení s novými vibracemi. Dosud jemné chvění se dělo v místě solaru plexu, nyní se přesouvá k srdci! (Na tuto myšlenku jsem v diskusi navázala upozorněním na myšlenku Rudolfa Steinera, že postupně se má lidské srdce naučit myslet!)

Na novou vibraci se má naladit každá buňka. Prožíváme-li tyto změny, často se snažíme je zadržet, zůstat u toho, co známe ze starých jistot. Fixujeme tak starý obraz Země a stáváme se překážkou nutných změn, překážíme vývoji. Proměna Země dává člověku možnost sebeproměny! Změny se mohou dít náhle ve skocích, které je ovšem třeba chápat jako šanci pro lidstvo. Vše vyžaduje stálý vnitřní pohyb, bdělost, abychom se neocitli v chaosu. Nezbytná je flexibilita a duchapřítomnost, abychom ustáli neustálé proměňování a promíchávání.

Různé fáze těchto změn vedou k různým pocitům: stahujeme se do nitra, stahuje-li se Země, jindy se silněji spojujeme se Zemí, více se rozpínáme apod. Prožíváme dobu, jako když se stěhujeme, kdy musíme každou věc vzít znovu do ruky, vše opětovně třídit. Totéž se děje v krajině. Její prasíla se znovu vyjevuje jako síla již velmi vyžralá. I v nás po tomto třídění se vyjeví naše nejhlubší síla.

Celý tento proces není a nebude snadný, ale přesto je to pro lidstvo darem. Měli bychom jej přijímat vědomě a především s vděčností!